

Volonterska priča

Volonterka sam u Gradskom društvu Crvenog križa Osijek od 2004. god. Tada sam pohađala 7. razred i natjecala sam se za svoju OŠ u ekipi prve pomoći. Iskreno, nije me toliko privlačio Crveni križ i volontiranje koliko napakostiti svojoj razrednici koja je bila mentor ekipi na način da me mora gledati češće.

Pubertetski bunt otvorio mi je vrata nove dimenzije jer mi je volontiranje promijenilo život i izgradilo u osobu koja danas jesam. **Sa sigurnošću mogu reći da sam veliku većinu vještina koje posjedujem stekla kroz volontiranje i rad s mladima, koji su u mojim početcima nerijetko bili stariji od mene.** Nastavila sam volontirati i kroz gimnazijske dane, i s nešto promijenjenom ekipom ponovo sam se natjecala u ekipi prve pomoći. Oba sam puta dospjela na državno i sa svojom ekipom postigla visoke rezultate.

Između natjecanja volontirala sam na gotovo svakom događaju u Osijeku jer GDCKO surađuje s gotovo svim udrugama i na gotovo svim manifestacijama, koncertima, norijadama, festivalima... Imam iza sebe 7 izdežuranih norijada, hrpu maratona, novogodišnjih utrka (da, 1.1. u 9 ujutro ☺), Svjetskih dana prve pomoći, Svjetskih dana Crvenog križa, organizaciju brojnih natjecanja...

Sjećam se čak i vremena kada smo u gradu obilježavali Svjetski dan smijeha, nažalost, neki su projekti poput toga s vremenom zaboravljeni. Kako su se godine mijenjale mijenjao se i sastav volontera. Neki su završavali škole, neki upisivali, neki dobivali posao i počeli dolaziti sve rjeđe. Vjerujem da mi iz Križa kao volonterska skupina brojimo najveći broj članova. I danas imamo podosta članova, ali primjeti se velika razlika u volonterima nekada i sada. Nas se nije moralo moljakati da se pojavimo i nije nam se bilo teško ujutro probuditi. Nismo se stidili s letkom pričati slučajnom prolazniku ili pjevati pjesmu Crvenog križa. Možda se zato onda i slavio Svjetski dan smijeha.

Kako sam postigla rezultate u prvoj pomoći osjećala sam da želim probati sve što još mogu. U ovih 9 godina prošla sam trening za trenere iz gotovo svih programa koje Crveni križ provodi, prevencija ovisnosti, MEMO AIDS-a, spolno prenosivih bolesti, prevencija trgovine ljudima, radionica zdrave prehrane, diskriminacije i ravnopravnosti među spolovima, itd... Između ostalog, kako sam upisala fakultet koji se sadržajem poklapao u nekim aspektima programa knjige „Humane vrednote, odgoj za humanost“, usavršila sam radionicu komunikacije koju prolaze budući voditelji radionica.

Mogu slobodno reći da sam obišla sve srednje škole u Osijeku barem 2 puta držeći radionice, đачke domove, te gotovo sve osnovne škole. Na fakultetima sam gostovala kao animator za dobrovoljno darivanje krvi čime se bavim od svoje punoljetnosti, već 4,5 godine. Na treningu za trenere edukacije o ljudskim pravima postala sam predavač te radionice, a održao se u siječnju 2012. u Danskoj, u organizaciji Danskog društva UN-a. Predstavljala sam Hrvatski Crveni križ, Hrvatsku, Osijek, na nekoliko međunarodnih susreta, a najvažniji mi je kamp Federacije Crvenog križa i Crvenog Polumjeseca Atlantis koji se prošlo ljeto održao u Andori. Puno sam proputovala zahvaljujući svome volontiranju, i naučila sam da mi nematerijalne stvari znače više nego materijalne.

Nakon par godina sudjelovanja kao sudionik, postala sam član organizacije Ljetnih škola koje GDCKO organizira za mlade u Orahovici. Svake godine stotinjak novih volontera prolazi naše programe. Najčešće vodim leadership – obuku novih voditelja gdje s volonterima iz manjih sredina

dijelimo naša iskustva. Osmislila sam i svoju radionicu prema jednoj knjizi „Bila jednom jedna krava“ koja se bavi pitanjem zašto ljudi žive osrednjim životom. Jako sam željela svoje spoznaje o samoaktualizaciji i izgradnji sebe podijeliti s drugima. Onaj trenutak kada od grupe od 30 mladih budućih volontera pročitam evaluacije moje vlastite radionice, i kada u njima piše „HVALA“ ili „DALA SI MI NEŠTO ZA RAZMIŠLJANJE“ ili „OVO NE ĆU NIKADA ZABORAVITI“, zadržti mi srce više nego od ičeg drugoga. Taj osjećaj shvaćaju samo dugogodišnji volonteri čiju je ličnost oblikovao aktivan rad u zajednici i predanost i obzirnost prema drugima.

Rođena sam na Svjetski dan darivatelja krvi, 25. 10., i uz komplikacije pri porodu morala mi je biti promijenjena kompletna krv u tijelu. Zbog darivatelja krvi ja sam danas živa i zdrava. Jako osobno shvaćam ulazak u učionicu pred ljude koje pozivam na ovaj najhumaniji čin kojeg čovjek može za nekoga učiniti – dati krv. Jako osobno shvaćam i nezrelost mladih kada se radi o temama koje su od životne važnosti. Iako moram priznati da sam primjetila u nizu svojih volonterskih godina kako se slika javnosti o mladim volonterima mijenja na bolje, više ne misle da mi u Crvenom križu dijelimo brašno i skupljamo novce, a građani su generalno više osvješteni o problematikama o kojima govorimo, kao što je navedeno darivanje krvi (tu je puno pomogla i kampanja tramvajem).

Volontirati nije radnja, to je način razmišljanja i postojanja. Kada bi me netko prije pitao zašto nešto radim bez novaca jako bih se naljutila, sada se samo osmijehnem jer znam da ne postoji novac koji pruža toliko zadovoljstvo kada radiš nešto iz ljubavi i predanosti, ali sada već i iz rutine jer je biti aktivan ugrađeno u svaki moj atom. Osoba koja me to pita nije uopće zaslužila moj odgovor, jer ga ne bi shvatila.

Sada već imam i svoju udrugu koju sam nedavno pokrenula s par kolegica, ESN, koja okuplja volontere i potiče mlade na rad i aktivnost u zajednici, a bavi se integracijom studenata na razmjeni u naš grad, jer sam i sama bila student na razmjeni i svidio mi se taj način pristupa. Uz to, volontiram u još jednoj udruzi koja radi i djeluje za dobrobit građana, RotarActu.

Pomislim samo kako sam imala sreću što sam se posvađala s razrednicom i što me put odveo u volonterske vode. Za kraj, dodala bih citat svoje najdraže antropologinje, Margaret Mead: „Nikada ne sumnjaj da mala skupina predanih građana može promijeniti svijet, dapače, upravo ona ga je oduvijek i mijenjala.“

Kristina, volonterka

